

Nytt liv i kyrkan i Estland

Efter de många åren av sovjetisk vinter, håller den katolska kyrkan i Estland på att få nytt liv. Ett bevis för det är att Msgr. Philippe Jourdan blivit vigd som den första biskopen i landet sedan andra världskriget. Den föregående ärkebiskopen i Estland var Msgr. Eduard Profittlich SJ, som dog som martyr år 1942 i det sovjetiska koncentrationslägret i Kirov.

2005-09-30

Vilka är de största utmaningarna för den katolska kyrkan i Estland?

Msgr. Jourdan: På sätt och vis är allt här en utmaning för den katolska kyrkan och för den kristna tron i allmänhet i ett land som Estland. Efter flera sekler av förbud och begränsningar var det först under 1920-talet som kyrkan fritt kunde återuppta sin verksamhet och denna öppning fick ett brått slut i och med den sovjetiska invasionen. Efter 15 år av frihet som dock varit starkt påverkade av Västerlandets materialistiska synsätt, är det nu bara 30% av estländarna som räknar sig som troende, och av dessa är bara en liten del katoliker.

Men för oss skulle detta istället för att vara en nackdel kunna betyda något bra. Kristendomen har i de

baltiska staterna alltid lidit av att ha ansetts som något som kommit utifrån, som en främmande makt ålagt landet, vare sig det var Tyskland, Sverige eller Ryssland. Situationen vi har idag liknar inte alls den vi hade under medeltiden, den är snarare lik de första kristnas under det romerska imperiets dagar. Vi är liksom de en liten minoritet mitt i ett mycket sekulariserat samhälle där det råder både stortvekan och all möjlig rädsla.

Det är vår uppgift att visa att kristendomen inte är något som kommer genom maktspråk – med svärdet och elden, som propagandan sade – utan med kärlek och fred.

Vilka är relationerna till de andra kristna samfunden? *Msgr. Jourdan:* Den katolska kyrkan utgör en del av Estlands Kristnaråd, och jag själv är just nu viceordförande där. Vi försöker ge ett gemensamt

vittnesbörd om det kristna livet. Mitt biskopsmotto, som jag tagit ur den helige Josemarías verk, är ”Omnes cum Petro ad Jesum per Mariam”, dvs. det som vi har gemensamt med protestanterna och de ortodoxa är att vi alla söker Kristus, är fyllda av kärlek till hans mor, och besjälade av en önskan att alla en dag bli en enda hjord med en enda herde som ser till oss.

Hur reagerade landets styrande när de fick höra talas om er biskopsvigning? *Msgr. Jourdan:*

Mycket positivt. Republikens president, den tidigare presidenten, premiärministern och olika andra ministrar hedrade oss genom sin närvaro vid ceremonin. Jag tror att detta hade stor betydelse. Landets främsta dagstidning vågade säga att händelsen svarade mot en ”förväntan” hos det estländska folket.

Vi måste be Gud om att denna förväntan växer och att vi själva kan motsvara den. Det allra fantastiska var hur många katoliker och även protestanter, ortodoxa eller icke-troende reagerade. De var fulla av kärlek och mycket glada över att det äntligen – efter sjuttio år finns en katolsk biskop i Estland.

Biskopsvigningen var som ett tecken på att vi kristna är entusiastiska och fulla av hopp. Det är det som mest gjort intryck på det estländska samhället.

Hur är det möjligt att vittna om Kristus efter årtionden av ateistisk indoktrinering? *Msgr. Jourdan:*

Framför allt är detta möjligt på grund av prästers, ordensfolks och lekmäns hjältemodiga uppförande som höll igång eldslågan under de svåra åren av sovjetisk ockupation. Jag tänker framför allt på min föregångare, ärkebiskop Eduard Profittlich SJ, som dog år 1942 i de

sovjetiska koncentrationslägren. Efter självständighetsförklaringen har det kunnat ske tack vare våra prästers, ordensfolks och lekmäns uppoffringar och osjälviska handlande när de under svåra förhållanden, både vad det gäller det materiella och det andliga, tålmodigt har gjutit nytt liv i församlingarna som till största delen var förstörda. De har tagit ny kontakt med de katolska familjerna, utbildat katekumener, delat ut sakramenten, osv.

Detta arbete fortsätter idag, trots de små medel som står till vårt förfogande. Den som sår är inte alltid den som också skördar. Men den lön som vi hoppas på är den som Gud ger. Därför ser jag mycket hoppfullt på den katolska kyrkans framtid i Estland. Man kan säga att den är den allra yngsta, den katolska församling som allra mest nyligen uppstått i Europa.

Finns det kallelser? *Msgr. Jourdan:* Den katolska kyrkans problem i alla de europeiska stater som är protestantiska, är förvisso det ringa antalet inhemska kallelser. Det är också fallet med kyrkan i Estland. Men om vi är lyhörda, kan vi se tecken på en vändning. Ur den lilla skaran katoliker i Estland har det redan kommit tre estländska präster, två munkar, och en prästkandidat och vi får inte heller glömma två dominikanpräster som hör till den lilla minoritet av befolkningen som är rysktalande. Vi har alltså procentuellt fler kallelser än man har i Västeuropa! Av olika anledningar befinner de flesta av dessa sig just nu utanför Estland, men vi kan dra slutsatsen att det inte är något som är främmande för våra unga katoliker att ge sitt liv åt Gud.

Vi vore mycket tacksamma om Zenits läsare kunde hjälpa oss genom att be

Herren om åtminstone tio
prästkandidater till här i Estland.

ZENIT.org

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/nytt-liv-i-kyrkan-i-estland/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/nytt-liv-i-kyrkan-i-estland/)
(2025-08-17)